

3185 1ste Beh. af Lovf. om en overord.

Stat. f. Finantsaarene 1870—72. 3186

ikke med Genstemmighed fra det nedsatte Udvalg. Der var nemlig flere af Dets Medlemmer, som sagde: „Det er ikke nogen god Lov, ikke fordi vi jo erkjende, at, naar man skal have en Procentsskat, saa er dette Massineri saa godt, som vi formaae at tilveiebringe det for Tiden, men vi protestere mod en Indkomstskat overhovedet, idet vi maae holde for, at, naar man skal have en saadan Skat, bør det være en Skat, ikke paa Indkomst, men paa Formue og Indkomst.“
 Trede Medlemmer af dette Thing ville jo, selv om de af en Hændelse ikke skulde have fulgt de Forhandlinger, hvorunder denne Tanke blev udførlig forvaret, let indsee, hvor meget der, haade efter, hvad der her i Landet er tilvant, og ligeledes ifølge theoretiske Betragtninger kan tale for det Rigtige i denne Fremgangsmaade, og da disse Medlemmer af Udvalget hylbode denne Tanke, gjorde de et Forslag til Folkethinget, som gik ud paa, at man slet ikke skulde gaae ind paa den hele Forhandling, men derimod vedtage en Beslutning, hvorved Finantsministeren blev opfordret til at tilveiebringe en heelt ny Skattebasis. Nogle Medlemmer af Udvalget stillede sig altsaa saaledes. Et enkelt Medlem, som havde nogen Betænkelighed ved det her opstillede Massineri, foreslog, at det kun skulde gjælde for to Skatteligninger. Om disse Forslag dreiede Forhandlingen i Folkethinget sig nu væsentligst, saaledes at først den førstnævnte Betragtning blev udførligt behandlet. Efterat den var drøftet fra forskjellige Sider, erkjendte imidlertid Fleertallet i Folkethinget, at, hvor meget der end kunde tale for den af disse Medlemmer af Udvalget fremsatte Tanke, havde den dog ikke naaet en saadan Udarbejdelse, og navnlig var det ikke lykkedes Mindretallet at gjøre det saa anskueligt, at det virkelig under vore nuværende Forhold og med de forberedende Arbejder, der foreligge, vilde være muligt at indføre en ny Skat til Staten paa Formue og Indkomst, at man virkelig turde følge det Raad, som der blev givet. Derefter

gik altsaa Thinget til Behandling af Udvalgets Forslag, som da i det Væsentlige blev antaget. Der udspandt sig derimod om det af et enkelt Medlem af Udvalget stillede Forslag, at Loven kun skulde gjælde for to Skatteligninger, en temmelig levende Debat, hvoraf dog Resultatet blev, at man fandt det rigtigt ikke at vedtage det, og saaledes kom Loven altsaa her ind i Landstinget med den Bestemmelse, at det skulde være en Lov, der skulde gjælde for alle Eigninger af Indkomstskat, indtil den ved en ny Lov blev forandret. Jeg maa endnu tillade mig at bemærke, at Grunden til, at dette Lovforslag først kom ind i Landstinget noget seent, laa i, at Finantslovens Forhandling denne Gang var forbunden med særlig Bidløstighed. Der var opløstet mange vanskelige Spørgsmaal, der var stillet Forslag om betydelige Medsættelser af Udgifter paa mange Punkter, og disse Forslag bleve levende bekæmpede af Ministeriet. Efterat nogle af Forslagene, som ikke fandt Regjeringens Bifald, vare blevne vedtagne ved 2den Behandling, bleve Spørgsmaalene atter bragte frem til 3die Behandling, og denne Forhandling traf sig ogsaa noget længe hen paa Grund af den store Uenighed, som der var i saa Henseende, og deraf blev Folgen den, at Finantslovens Behandling medtog en saa overordentlig stor Deel af Thingets Tid i Marts og April Maaneder, at det først blev muligt at tilendebringe denne Forhandling noget seent. Der vedfæste det, at Lovforslaget kom herind i Landstinget saa seent, at det ganske vist vilde være meget vanskeligt for dette Thing at undergive Sagen en saadan dyberegaaende Prøvelse, som kunde føre til væsentlige Forandringer i Lovforslaget. Dette har ogsaa været anerkjendt; idetmindste kan jeg forstikke, at jeg ikke har undladt at gjøre det gjældende som en fuldkommen berettiget Tanke hos dette Thing. Men det, der nu forelaa til Thingets Afgjørelse, var altsaa det Spørgsmaal, om man skulde blive staaende ved det af den forrige Finantsminister oprindeligt foreslaaede, nemlig